

[Kirkegaard]

mende, og derfor har jeg selvfølgelig også en stor interesse i at følge med i, hvordan sagen vil udvikle sig i det videre arbejde.

Sagen er jo den, at hvis vi er lidt ufikse på fingrene her i Folketinget, kan vi få skruet nogle bestemmelser sammen, som resulterer i ganske mange alvorlige konflikter på landbrugs-ejendommene – ikke så meget mellem medhjælperen og landmanden, men mellem landmanden og de store organisationer på arbejdsmarkedet – og jeg synes, at vi her i Folketinget bør anstrenge os voldsomt for at undgå, at det bliver resultatet. Derfor skal vi være omhyggelige med, hvordan vi formulerer os både i lovtæksten, i bemærkningerne til lovforslaget, og hvor vi ellers udtaler os under Folketingets behandling af en sådan sag, også her under førstebehandlingen.

Jeg har tre spørgsmål, som jeg godt vil stille til arbejdsministeren, og disse spørgsmål går udelukkende på, hvad man egentlig har forestillet sig, når man valgte de formuleringer, man nu engang har anvendt. Jeg vil tage udgangspunkt i § 8, hvor der er en lidt mystisk bestemmelse om arbejdstiden – og arbejdstiden er jo noget centralt her – der siger, at hverken den ugentlige eller den daglige arbejdstid må overstige, hvad der i henhold til kollektiv overenskomst gælder for lønmodtagere i landbruget osv. Jeg kender godt formuleringen, for den er hentet fra LO-konventionen helt tilbage fra 1949. Men det er jo ikke sikkert, at det er den helt rigtige formulering i denne forbindelse. Jeg tror, den giver anledning til uklarhed, og vil godt spørge arbejdsministeren, hvad man egentlig kan forestille sig at der er tale om af kollektive overenskomster på området. Kan ministeren overhovedet forestille sig andre overenskomster end den, der er indgået mellem landbrugets arbejdsgiverforening og SiD? Hvis det er tilfældet, ved vi altså også, hvordan arbejdstidsreglerne er, og at de bestemt ikke er så fleksible, som man har ønsket om i specielt de mindre landbrug.

Det andet spørgsmål vedrører § 2, stk. 2, hvor der står, at loven ikke kan fraviges til ugunst for lønmodtageren.

Jeg vil gerne spørge: Hvad er egentlig til ugunst for lønmodtageren? Jeg er selvfølgelig klar over, at det drejer sig om en aftale, som begge parter er indstillet på at underskrive. Kan det f.eks. siges at være til ugunst for løn-

modtageren, hvis man ønsker at aftale mere fleksible arbejdstidsregler, end overenskomsten giver anledning til? Kan det opfattes som værende til ugunst for landbrugsmedhjælperen, som der er tale om i dette tilfælde?

Og endelig det tredje: Det kan kun ske, hvis man kryber ind under det, der kaldes en landsdækkende overenskomst. Til det vil jeg gerne spørge: Hvordan definerer arbejdsministeren en landsdækkende overenskomst? Kan det f.eks. være en overenskomst mellem den kristelige organisation på arbejdsmarkedet, Kristelig Fagforening, og de kristelige arbejdsgivere? Falder det ind under arbejdsministerens definition på en landsdækkende overenskomst, eller er det her igen kun SiD- og SALA-overenskomsten, som ministeren forestiller sig, eller er der endnu flere muligheder?

Jeg tror, det er vigtigt her under førstebehandlingen at få afklaret så væsentlige og centrale spørgsmål for at kunne forstå, hvad dette forslag egentlig handler om.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Som det er blevet sagt fra flere sider, er det mange drøftelser gennem mange år, der har banet vejen for den fælles forståelse, som hr. Ole Vagn Christensen omtalte som baggrunden for dette lovforslag.

Hr. Kent Kirk antydede, at nogle var blevet ført bag lyset. Det vil jeg meget klart afvise. Der har været et forhandlingsforløb på baggrund af organisationernes egne forslag. Der har været ført drøftelser gennem 3-4 måneder. Siden mit tilsagn til hr. Tommy Dinesen i november måned på baggrund af SF's forslag har der været ført drøftelser, som er mundet ud i en fælles forståelse.

Det er altid sådan, at når parterne sidder med hver deres forslag, vil man aldrig kunne få det hele med af det, man kom med; men en fælles forståelse er det, man kan leve med, det, man kan nikke til. SALA, landbrugets arbejdsgiverorganisation, har i et høringssvar fra marts måned klart sagt, at lovudkastet efter SALA's opfattelse er tilfredsstillende som et kompromis. Alle her i Folketinget, der har lavet kompromiser, ved, at man aldrig er tilfreds med alle dele af det, og sådan må det nu engang være.

Det, der efterfølgende er problematiseret fra den ene side af organisationsverdenen og ikke